

imod de Landsdele, som præstere deres Indbetalinger. Det er altsaa ikke det nærværende Forslags Forhold til Kongeriget, men det er det nærværende Forslags Forhold til de andre Landsdele, fordi der forudsættes, at de andre Landsdele maatte behandles paa samme Maade som Kongeriget, der er den egentlige Grund, og forsaavidt har den ærede Taler fuldkommen Ret, naar han har sagt, at jeg ved kun at berøre Kongeriget egentlig har sigtet til de andre Landsdele. Nu har den ærede Landsstingsmand indrømmet — vel med et mildt Udtryk, men han har dog indrømmet det — at det vilde være correctere, naar der blev optaget den Bestemmelse i Loven, som jeg savner. Det er altsaa anerkjendt fra hans Side, at Forholdet ikke er ordnet saaledes, som det bør ordnes — om han kalder det correctere eller bruger et andet Udtryk, forekommer mig ikke at gjøre Noget til Sagen —; Anerkjendelsen er tilstede om, at Forholdet ikke er ordnet som det burde være. — Naar den ærede Landsstingsmand har opfattet den anden Deel af mit Foredrag, som om jeg skulde have meent, at Forholdet var ordnet ved administrativ Foranstaltning, ligger det vel deri, at jeg kun har omtalt en Ministers Ansvar ligeoverfor Kongen, at jeg er bleven staaende ved at omtale en Minister, som giver Kongen et saadant Raad; jeg kunde dertil have føiet: et Raad til at forelægge et saadant Lovforslag for den vedkommende lovgivende Forsamling. Det er jo vist, at det er ordnet ad Lovgivningens Vel. Den ærede Landsstingsmand gif dernæst over til at behandle Forholdets Ordning, Ordningen af Finantsvæsenet i Fællesmonarchiet og de forskjellige Landsdele. Han ffjelnede mellem to Meninger. Den ene skulde være den, at man vilde have Finantsvæsenet aldeles adskilt for hver enkelt Landsdeel og adskilt for Fællesmonarchiet, saa at der vilde blive 5 forskjellige Finantsministre i hele Landet, og han gif ud paa at vise, hvor skadeligt det vilde være. Da det er en Mening, som jeg ikke har fremsat, behøver jeg ikke nærmere at ophvise, at jeg ikke kan tiltræde den, og jeg behøver ikke nærmere at gaae ind paa den Deel af Sagen, hvori han søgte at paavise, at det var en Fordring, som var urigtig. Da det imidlertid blev udhævet, at der maatte være 5

Finantsministre, som hver havde et særskilt Finantsvæsen under sig, skal jeg bemærke, at Forholdet nu er det samme. Der maa altsaa efter den ærede Talers Mening i Virkeligheden være 5 Finantsministre indenfor Monarchiets Grændser. Det er en Ordning af Forholdet, som jeg anseer for i høieste Grad uhensigtsmæssig. Den ærede Taler udhævede i den Anledning en Betragtning, som jeg aldeles maa tiltræde, og som jeg maa bede den ærede Forsamling om at skjænte sin fulde Opmærksomhed og lægge den Bægt derpaa, som den fortjener. Den ærede Taler udhæver, at Monarchiet og Landsdelene have de samme Interesser. Det er den Betragtning, som jeg maa bede fastholdt. Naar det er saa — og deri er jeg aldeles enig — saa kan jeg ikke see, hvorledes den ærede Taler kan komme til den Slutning, at naar der findes een Finantsminister, vil hans Ansvar for de forskjellige Repræsentationer forsvinde, fordi han skulde varetage forskjellige Interesser. Naar Interesserne ere de samme, er der efter min Mening Intet iveien for, at ogsaa den samme Mand kan staae i Spidsen for de samlede Interesser. Deri troer jeg, at man maa lægge Hovedpunkt, og da den ærede Taler gjorde opmærksom paa, at der ikke ved at ordne Finantsvæsenet skulde staves noget Nytt, men holdes fast paa det Givne, skal jeg erindre om, at før Fællesmonarchiet blev stiftet, var der kun een Finantsminister, og Forholdet var i Grunden det samme som nu. Dengang var der nemlig ogsaa særlige Interesser for de forskjellige Provinde, dengang var der ogsaa Spørgsmaal om, hvorvidt det, som var gavnligt for den enkelte Deel af Landet, var af den Bessaffenhed, at man burde betænke, hvorvidt det samlede Riges Interesser ikke derved vilde lide. Det gaaer i mine Tanker ikke an, i et Rige at tale om særlige Interesser for enkelt Dele af Landet, naar man ikke tillige vil samle det under det Hele, naar man ikke tillige vil referere til, hvorvidt det hele Lands Interesser svare til det foreliggende Spørgsmaal. Der er en stor Mængde Sager i Finantsvæsenet, som for den enkelte Provinde have en særlig Betydning, men da ogsaa for det hele Land. Den ærede Taler gif dernæst over til at omtale, at man havde ordnet det meget hen-